

Bilag.

1.

Ministeriet for offentlige Arbejder.

København, den 2. Marts 1916.

I Skrivelse af 22. f. M. har det ærede Udvalg udbedt sig en Fremstilling af den i Henhold til Lov Nr. 83 af 15. Maj 1903 foretagne Ekspropriationsforretning vedrørende Skagens Havneanlæg.

Saaledes foranlediget skal man tjenstlig fremsende Udskrifter af de paa-gældende Ekspropriationsforretninger med dertil hørende Taksationsforretninger samt Udskrifter af tvende i samme Anledning afholdte Overtaksationsforretninger, idet man skal bemærke, at Forretningerne, som fastsat i nævnte Lov, er afholdte efter Reglerne i Frd. 23. April 1845 om Jords Afstaaelse til Kirkegaard.

Af de vedlagte Aktstykker vil det erfares, at den valgte Fremgangsmaade viste sig fyldestgørende, men at der ved Fastsættelsen af Erstatningen til en enkelt Lodsejer opstod Spørgsmaal om, hvorvidt den Konjunkturstigning, som var fremkommet ved Beslutningen om Anlægget af en Havn ved Skagen, kunde komme Ejeren til gode. Dette Spørgsmaal, hvis Fremkomst var uden Forbindelse med den valgte Fremgangsmaade, idet det vil foreligge til Afgørelse ved en hvilken som helst Taksation af Arealer, eksproprierede til Anlæg af Havne, Jernbaner eller lignende værdiforøgende Anlæg, besvarede Overtaksatorerne bekræftende.

Da Ministeriet ansaa dette for urigtigt, idet man maatte formene, at saa-vel dansk som fremmed Lovgivning udelukker til Grund for det lidte Tab at lægge den Værdistigning, som skyldes det Anlæg, til hvilket der skal erhverves Jord, sagsøgte man bemeldte Lodsejer, Enkemedam Nyssum af Frederikshavn, for at faa hende kendt uberettiget til at lægge Overtaksationen til Grund ved Erstatningsberegningen.

Heri fik man Medhold ved Underretten, men da Sagen af den tabende Part indankes for Viborg Overret, gik denne i Dommen udenom Sagens Realitet, idet den erklærede, at naar Overtaksationen ved Underretsdommen var kendt ugyldig, burde Ministeriet have foranlediget, at der blev iværksat en ny Taksation, og naar dette ikke var sket, havde Overretten i Virkeligheden ikke andet at holde sig til som Grundlag for Erstatningen end Overtaksatorernes Kendelse, idet den ikke kunde lægge Vægt paa Taksationen, naar denne var omstødt af Overtaksationen.

Uagtet Rigtigheden af dette Ræsonnement ikke syntes utvivlsomt, undlod man efter Samraad med den daværende Kammeradvokat, Højesteretssagfører Winther, at appellere Sagen til Højesteret, idet Kammeradvokaten formente, at det, for at Sagens Realitet kunde blive paakendt, var nødvendigt at tilvejebringe en fornyet Udtalelse fra Overtaksatorerne, hvilken Udtalelse det ikke havde været muligt at skaffe til Stede.

Man skal sluttelig tilføje, at naar man i Forslaget til Lov om Grundafstaaelser ved Udvidelser af Havneanlæg i Lighed med, hvad der er fastsat i Lov Nr. 46 af 13. April 1894 om Grundafstaaelse ved Udvidelser af Statens